

Ἀφόντας ἦσουν δυὸ χρονῶ κ' ἐγὼ ἤμουν τεσσάρω,
ἢ μάνα σου μοῦ τό 'λεγε νὰ γίνης νὰ σὲ πάρω
Ἄνδρ. 3) Ἀφοῦ Α. Ρουμελ. (Καρ.): Ἄσμ.
'Στὶ νὰ κάψ' τὸ βασιλῆα, φλόγα τὸ βασιλοῦδι,
'φόντας δὲν εἶν' ὁ ἄντρας μου, τὸ πρῶτο μου στεφάνι.
Πβ. ἀφῆς, ἀφῆτις, ἀφότε, ἀφότε, ἀφότε, ἀφοῦ, ἀφώς.

ἀφότε σύνδ. πολλαχ. ἀφόντε Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ.) κ.ά. ἀφόντες Ἰκαρ. Πελοπν. (Λακεδ.) κ.ά. ἀφόντες Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά. ἀφόντις Θράκ. (Ἀδρια- νούπ.) ἀφούτα Πόντ. (Ἀμισ.) 'φότε Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. 'φόντε Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Χατζ.) κ.ά. 'φόντες Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ.) 'φοντες Καππ. 'φοντες Καππ. (Φάρας.) ἀπότε Κύπρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πε- λοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀπότες Θήρ. (Οἶα) ἀπόντες Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. (Οἶα) Μύκ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπόδε Κρήτ. Νύ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόδες Ἄνδρ. Θήρ. Ζάκ. Κύθηρ. κ.ά. ἀδόδες Πελοπν. (Μάν.) ἀπόδεν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπό- τετε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπέντες Χίος (Πυργ.) 'πόντε Θράκ. (Γέν.) Πελοπν. (Μάν.) 'πόντες Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) 'πόδες Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθηρ. 'ποντες Εὐβ. (Κύμ.)

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφότε. Ὁ τύπ. ἀφούτα κατ' ἐπί- δρασιν τοῦ ἀφοῦ. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.
1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφότεου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Ἀφότε ἔφυγε, δὲ μᾶς ἔγραψε. Ἀφότε ἤρθε, δὲν τὸν εἶδα πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἀφότε καὶ σ' ἀγάπησα, εἶναι καιρὸς καὶ μῆνες
κ' ἐσάπη τὸ κορμάκι μου σὰν τὸ παννὶ 'ς τὲς δοίμες
Ἦπ.

Ὡχον, πουλλί μου ἀθάνατο, παντοτινή μου ἐλπίδα,
ἀπόδες ἠχωρίσαμε, πλέο χαρὰ δὲν εἶδα!
Θήρ.

Ἀπόδε στάθην ὁ 'ρανὸς καὶ θεμελιώθη κόσμος,
ὁ νεώτερος ἐγάπησεν ἓνα μικρὸ γορᾶσι
Ἀπύρανθ. 2) Ὄταν πολλαχ. καὶ Καππ. (Φάρας. κ.ά.):
'Φόντε ἤμουν στρατιώτης, ἐδυστύχησε τὸ σπῖτι μου Κόκκιν.
'Φότε ἐκλαιγαν, ἔρθεν ἐκεῖνος κ' εἶδεν ἀτ'ς (ὅταν ἐκλαιγαν,
ἦλθεν ἐκεῖνος καὶ τοὺς εἶδε) Κερασ. || Παροιμ. Ποντες
ἔπρεπε νὰ βρέξῃ, δὲν ἔβρεχε, τὸ Μάι δροσολόγα (ἐπὶ τοῦ ἀ-
καίρως συμβαίνοντος) Κύμ. || Ἄσμ.

Ἀφόντες γεννηθήκαμε, οἱ μοῖρες μᾶς μοιράσα,
ἐσένα μένα δώκανε κ' ἐμένα εἰς ἐσένα
Μύκ. 3) Εὐθύς ὡς Κύθηρ.: Ἀπόδες τ' ἄκουσα, τὸ κατά-
λαβα.
Πβ. ἀφότεαν.

ἀφότε σύνδ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) ἀφόντις Θήρ. Κύπρ.
Νάξ. κ.ά. ἀφόντις Ζάκ. Θήρ. (Οἶα) Θράκ. Χίος κ.ά. ἀ-
φόντις Κύθηρ. κ.ά. ἀφόντ'ς Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Βελβ.)
ἀφόντις Κύπρ. 'φόντι Πόντ. (Ἀμισ.) 'φοντσοῦ Ἰμβρ.
'φόντις Θράκ. (Κωστ.) ἀπότι Ἀπουλ. Θήρ. (Οἶα) Νάξ.
(Κορων. Φιλότ.) Πάρ. κ.ά. ἀπότις Κύπρ. Πάρ. ἀφόν-
τις Ζάκ. ἀπόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπότοι Κεφαλλ. Τσα-
κων. ἀποτοῖ Τσακων. ἀπέτι Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ.) ἀ-
πέτ' Πόντ. (Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) 'πούτις Εὐβ. (Στρό-
πον.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀφότε, παρ' ὁ καὶ ἀφόντις. Ὁ τύπ.
ἀφόντις καὶ ἐν Διγεν. Ἀκρίτ. (Λαογρ. 9,314). Οἱ τύπ.
ἀφόντις καὶ 'φοντσοῦ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφοῦ. Διὰ
τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.

1) Ἀφότεου Ἀπουλ. Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Θεσσ. (Πήλ.)
Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Ἰμβρ. Κύθηρ. Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ.

(Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πάρ. Πόντ. (Ὀφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων. κ.ά.: Ἀφόντις τὰ πῆρα, τὰ 'χω Κύθηρ. Ἀφόντ'ς
ἔφ'γι, δὲ μᾶς θ'μῆθ'κ'ι νὰ μᾶς στείλ' ἓνα γράμμα Πήλ. Ἀπέτ'
ἐγεννέθα κιάν', αἶκον κ'εἶδα (ἀφότεου ἐγεννήθη, τοιοῦτον
δὲν εἶδα) Χαλδ. || Παροιμ. Ἡ νύφ' ἀπόδης γεννηθῇ, τοῇ πε-
θερᾶς τῇ μοιάζει (ἐπὶ κοινῶν ἐλαττωμάτων ἢ προσόντων
τῶν συμπεθερῶν) Νάξ. || Ἄσμ.

Ἀφόντις ἠγεννήθηκα, φωθιὰ μὲ τριγυρίζει
τσαὶ νὰ μὲ κάψῃ δὲ μπορεῖ τ' ὅλο μὲ βασανίζει
Οἶα. Ἡ σημ. καὶ ἐν Διγεν. Ἀκρίτ. ἐνθ' ἄν. ὥσάν δὲ ἔ-
σωσεν ὁ κύκλος τῶν ἐννέα μηνῶν, ἀφόντις ἐγγαστρώθη ἡ
βασίλισσα, ἐγέννησε τὴν κόρη. 2) Ὄταν Ζάκ. Θήρ.
Κεφαλλ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Σούρμ.): Ἀφόντι περᾶς, ἔλα
λίγον Οἶν. 'Φόντι εἶναι ἀνοιχτὰ τὰ πόρτες, τρέξε καὶ ἔμπα ἀ-
πέσου (ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. Ὁ Θεὸς ἀπέτ' ἔπλασε μας, ἐδῶ-
κε μας ὁρᾶ καὶ ποδᾶρᾶ νὰ δουλεύουμε Σούρμ. || Ἄσμ.

Ὁ χωρικός τὸν ἄρχοδα τὸνε βαστάει 'ς τὴ δαλάτῃ
κι ἀπότοι τὸν ἐπήθωσε τοῦ ἔβγαλε τὸ μάτι
Κεφαλλ.

Κι ἀφόντις ἐτριγύρισα τὰ ὠργισμένα ὄρη,
μ' ἔβγαλαν τὰ σκυλλάκια μου μὲν πλουμισμένη κόρη
Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 230 (ἐκδ. G Wagner
σ. 10) «ἀφόντι φάγαν τὸ ψωμὶν καὶ κατ' αὐτοῦ γαβγίζουν».

β) Ἐνθ', ἐκεῖ ποῦ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ἀφόντι ἔστε-
κα, κατ' ἔπαθα Οἶν. 3) Ἀφοῦ, ἐπειδὴ Κύπρ. Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ. Κορων. Φιλότ.) Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ.) κ.ά.: Ἀφού-
τις ἐν ἔρχεσαι, ἐν-νὰ πάω μανιχὸς μου Κύπρ. Ἀπότι δὲν
ἔρχεσαι σύ, δὲν ἔρχομαι κ' ἐγὼ Φιλότ. Ἀπότι σοῦ μιλῶ καὶ
δὲν ἀκούς; Φιλότ. Ἀπέτι λές ἀ, ψέμα οὐτ' ἐν Ζησιν. Ἡ
σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 306
(ἐκδ. G Wagner σ. 75) «κι ἀφόντις ἐντροπιάσθηκα καὶ
χάθην μετὰ σένα, | κάλλιον νὰ 'χα ξορισθῇ καὶ νὰ 'χα
πάν' 'ς τὰ ξένα».

Πβ. ἀφότεαν.

ἀφότεου σύνδ. κοιν. ἀφόντους Κύπρ. ἀφόντιον Με-
γίστ. κ.ά. ἀφόντιους Ἦπ. 'φόντους Θράκ. (Αἶν.) κ.ά.
'φοντιο (Νουμᾶς 124,10) ἀφόντιον Χίος ἀφόντου Κέρκ.
Ὁ μεσν. σύνδ. ἀφόντου, παρ' ὁ καὶ ἀφόντιον. Διὰ
τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.

1) Ἐξ οὗ χρόνου, ἀφ' οὗ χρόνου κοιν.: Ἀφόντου γεν-
νήθηκε, πάντοτε τέτοιος ἦταν. Ἀφόντου ἀρρώστησε, παράτησε
τὸ πιτό. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 590 Η
(ἐκδ. JSchmitt) «ἀφόντου γὰρ ἐστέψασιν Ἀλέξιον τὸν υἱόν
του... | οὐδὲν ἐπέρασε ποσῶς ἓνας μῆνας σωζᾶτος». 2)
Ὄταν Θράκ. (Αἶν.) Κύπρ. Χίος κ.ά.: Ἀφόντους ξύπνισι οὐ
δράκους, ἔτριξι καταπόδ' (ἐκ παραμυθ.) Αἶν. || Ἄσμ.

Ἀφόντιον τὰ μεσάνυχτα οἱ πετεινοὶ λαλ-λοῦσα,
ἀκου τὴν πόρτα καὶ βροντᾶ καὶ ξύπνησεν ἡ Σοῦσα
Χίος

Ἀφόντους τὸν ἐπνίξασιν, δῶσαν τον νὰ τὸν θάψουν,
ὅσοι τὸν ἀγαπούσασιν ἤρτισαν νὰ τὸν κλάψουν
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 98 (ἐκδ.
JSchmitt) «κι ἀφόντου ἀπεσώσασιν εἰς τοῦ Κυρίου τὸν
τάφο, | δόξαν καὶ ὕμνον ἔδωσαν πρὸς ποιητὴν τοῦ κό-
σμου».

Πβ. ἀφότεαν.

ἀφοῦ σύνδ. κοιν. ἀφοῦν Λέσβ. Κύπρ. ἀφουν Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) σαφοῦ Καππ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
ἐφοῦ Μύκ. ἀποῦ Θήρ. ἀδοῦ Θήρ. ἀφόν Κύπρ. ἀφὸ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόν Θήρ. 'φόνου Θράκ. (Αἶν.)
'φόνους Θράκ. (Αἶν. Καλλιπ. κ.ά.) 'φόν'ς Ἦπ. 'φου-
νοῦ Θράκ. (Αἶν.) ἀμπονὲ Αἰγιν.

